

DE SOCIALISATIE DER TANDHEELKUNDE IN AMERIKA.

Amerika geldt van oudsher als het land van de goede tandheelkunde en ontegenzeggelijk was het gemiddelde peil van de tandheelkundige hulp beter dan dat in de meeste landen van de oude wereld.

Dit feit berustte niet slechts op een betere opleiding der beoefenaren van de tandheelkunde, maar vooral op de omstandigheid, dat in dit rijke land de hulpzoekenden in staat en bereid waren om voor behoorlijke hulp ook behoorlijk te betalen.

Er was dus geen reden om veel te veel patiënten te behandelen teneinde met te lage tarieven toch nog tot een dragelijk inkomen te geraken, integendeel, men kon hetzelfde bereiken door een redelijk aantal mensen te helpen tegen een dito honorarium.

De man die werken wilde, vond ook werk en dit werd zoodanig betaald, dat armoede gewoonlijk eigen schuld was, ook de werkmán in staat was zijn dokters en zijn tandartsrekeningen te voldoen en zodoende ziekenfondswezen en alles wat daarmede samenhangt, ontbrak en beschouwd werd als een van de vele dwaasheden, aan de europeesche samenleving eigen.

Toen kwam de crisis van 1929 en de rijkdom van de Vereenigde Staten nam af. Men beschouwde de situatie als van voorbijgaanden aard en hoopte op snel weerkeerende „betere tijden”. Maar de betere tijden kwamen niet, integendeel, zij werden steeds slechter, het drama der werkloosheid nam een aanvang en daarmede ontstond een toestand waarvan men zich in Europa ternauwernood een denkbeeld kan vormen, omdat er niets was om deze armoede ook maar eenigszins op te vangen.

Geen reserves, geen philanthropische organisaties, geen ziekenfondsen en geen verzekeringssysteem konden hier eenig soulaas brengen.

Een paar jaren na het uitbreken van de crisis waren alleen in

Chicago een paar honderd tandartsen failliet, die tevoren goede praktijken hadden gehad; een niet onaanzienlijk percentage van de leden van de „American Dental Association” bedankten, omdat zij de kosten aan het lidmaatschap verbonden, niet langer konden dragen.

Voorwaar teekenen die niet konden worden misverstaan en men begon dan ook te overleggen wat er eventueel zou kunnen worden gedaan.

Op het Congres in Chicago van 1933 werd ondergeteekende uitgenoodigd een uiteenzetting te geven over hetgeen in de verschillende landen van Europa geschiedde voor de minder welgestelde bevolking. Hij gaf daar een overzicht en besprak de voor en nadeelen der verschillende systemen, betoogde dat de nadeelen vooral dàardoor waren ontstaan, omdat meestal de professie achter de feiten kwam aanhinken inplaats van bijtijds met het getij de bakens moeten verzetten. Zijn advies was: Ook hier zult ge thans de bakens moeten verzetten, zie dit in, organiseer een behoorlijke dienst voor de minder draagkrachtigen, doe het goed en vooral „do it now”!

Men ging aan het studeeren, zond afgevaardigden naar Europa om de toestand daar te leeren kennen, kwam terug, diep onder den indruk van het slechte werk in de Ziekenfondsen, vond de gedachte dat zoo iets in Amerika zou kunnen bestaan, absurd en..... deed intusschen niets!

Wel echter verzette men zich — met de medische organisatie — tegen de gedachte zelf aan eenigerlei vorm van „Socialized Health Service.”

Totdat geschiedde wat onvermijdelijk was. In Juli 1938 werd door de Regeering een „National Health Conference” te Washington bijeengeroepen. Deze conferentie bleek minder bedoeld te zijn om te confereeren dan wel om mededeelingen aan te hooren. De regeeringsautoriteiten op het gebied der volksgezondheid deelden daar aan de vertegenwoordigers der geneeskundige organisaties en aanverwante lichamen mede, dat de Regeering besloten had binnen zeer korten tijd een systeem van Sociale Geneeskunde in te voeren, dat behoudens de regeling van enkele details reeds kant en klaar gereed lag, daar men overtuigd was niet op de hulp van de georganiseerde medische professie te kunnen rekenen!

De laatste wist niet beter te doen dan een buitengewone spoedvergadering uit te schrijven, waar de totdusverre gevoerde politiek definitief werd opgegeven en een commissie werd benoemd om met de overheidsorganen samen te werken tot het bereiken van het door de Regeering gestelde doel.

De tandheelkundige zusterorganisatie — die zich officieel nim-

mer zoo stellig had uitgelaten tegen de regeeringsplannen — volgde dit voorbeeld en stelde, in overleg met de Medical Association, een aantal richtlijnen op, welk schema aan de Regeering ter overweging werd aanbevolen.

Dit komt vooral hierop neer dat de nadruk wordt gelegd op de *preventieve* tandheelkunde, als eenig middel om de volksmassa daadwerkelijk te helpen en op de noodzakelijkheid op uitgebreide schaal de onderzoekingen naar het wezen der tandcaries te steunen.

Een van de voornaamste redenen van het vroegere verzet bestond in de vrees voor „politieke” invloeden op den gang van zaken, met alles wat dit voor den Amerikaan inhoudt.

Teneinde dit zoo mogelijk te voorkomen wordt nu voorgesteld een medicus te benoemen als Minister van Volksgezondheid en aan zijn Departement een tandarts als hoofdamtenaar toe te voegen.

Het zal ongetwijfeld belangwekkend zijn, den gang van zaken te blijven volgen in de hoop dat in het land van de onbegrensde mogelijkheden er op dit gebied iets zal worden gecreëerd dat in het „Avondland” tot voorbeeld kan worden genomen!

N.